

Samen aan een nieuwe toekomst bouwen

Geliefd mens,

Wat geeft mij, ons, in deze tijd houvast? Dit is een vraag die mij al langere tijd bezighoudt. In allerlei verschillende situaties doemt hij op. Als mensen vertellen dat ze geen houvast meer vinden in het deel zijn van een gemeenschap. Als wereldleiders keuzes maken die tot voor kort voor onmogelijk werden gehouden. Als jongeren benoemen dat ze zich nauwelijks veilig voelen om hun gevoelens met iemand te delen.

Ik houd van wat me vertrouwd is, ook binnen ons genootschap. De herkenbaarheid van wat wij doen en van wie we willen zijn voor elkaar, de taal die we spreken, de muziek en de rituelen geven mij houvast. Misschien herkent u dat ook. En hoewel ik weet dat het natuurlijk niet kan, zou ik vanuit het verlangen naar zekerheid misschien diep in mijn hart willen dat alles blijft zoals het is of wil ik terug naar hoe het was. Het is voor ieder mens een zoektocht naar hoe je met veranderingen moet omgaan. Want de werkelijkheid drukt me met de neus op de feiten: leven is veranderen. Met die realiteit voor ogen, laat ik vragen tot me doordringen die gaan over wat er nu en morgen nodig is om vanuit liefde te leven en houvast te vinden:

Heb ik, heb jij, hebben wij de moed om samen een nieuwe toekomst te bouwen?

Wat vraagt dit van ons als betrokken mensen die het gedachtegoed van het Apostolisch Genootschap willen verwezenlijken? Welke stappen gaan wij daarin zetten?

Willen wij echt bijdragen aan genezen in plaats van kwetsen, aan helen in plaats van vernietigen?

Aan rust, aan zachtmoedig durven zijn, aan inspiratie? Aan hoop?

Wij kunnen - als we dat willen - samen bekende en nieuwe plekken creëren waar je allerinnerlijkste binnenwereld zich kan laten voelen. Waar iets van de ontastbare eeuwigheid, van liefde, van kracht, van schepping jou en anderen beroert. Waar we het fragiele en kostbare leven aankijken en waar we taal zoeken voor onze religieuze en intermenselijke ervaringen.

Het vraagt moed om zo samen naar onze toekomst te kijken en ons perspectief op wat we kennen te verruimen met nieuwe mogelijkheden. Als we nieuwe mensen leren kennen, vraagt dat oefenen en omarmen. We kunnen plekken bieden waar mensen samenkomen die ook op zoek zijn. Mensen die inspiratie willen geven en ontvangen. Mensen die behoefte hebben aan nabijheid en dit ook aan anderen willen bieden. Plekken waar je niet alles samen hoeft te doen en waar je gezien wordt zoals je bent.

Laat het blijken

Blaas het stof er eens vanaf
Poets het op dat het glimt
Wees trots, wees fier
Ik ben, dus ik verbind

Ik verwonder, ik verbaas
Ik ontmoet en ik glans
Ik staar ontroerd vooruit
Ik geef het andere de hand

En ik richt me tot de ander
Door andere ogen leren kijken
Ik ben, dus ik verbind
En ik zal dat laten blijken¹

Ik bid ervoor dat wij ons hier samen voor willen inzetten.

Met een hartelijke groet, ook van broeder Marten van der Wal,
graag uw zuster Nanda Ziere

¹ *Ralph Koenis*, uitgesproken tijdens de landelijke overdenking van 12 maart 2023